

POEZIJA

Milan Jesih

Če bom še živ

* * *

Kozarec vina bom pa še popil
za mizico pod zvezdami na planem;
sanjal bom ljubico, dokler ne vstanem
zjutraj in grem sprehat se zdolž njiv,

škrjancem professeur, če bom še živ;
sanjal bližino gorkega telesa,
k prsim utvaro ljubljeno privil,
miže brez teže z njo kot vetrč plesal,

speč znojno godel ganjen »Sreča!, slava!«,
v gorkem zanosu postljo natepaval,
če bom še živ; še prej pa, kot rečeno,

en zvrhan glažek zrul in v glavo zlil
in vrisnil v nebes, steklo razdrobljeno,
od sladke žalosti, če bom še živ.

* * *

Stopaš, je slika v srcu, pod drevesi
 neznanih logov in je ni stezice
 in je in slišiš ptic otožne klice
 in ni še noč in že je in zavesi

stečine srn in rosne zajčje jase
 in so na bližnjem nebu zvezde svetle
 in jezerce jih kar posrka vase,
 če so ob bregu v šašje se zapletle,

in je spomin, ali mogoče misel,
 da pridem ti nasproti in da bi se
 ljubila, dokler več se ne bi mogla

– luna bila bi že zašla okrogla –,
 preden te spremim v zlati sen globoko,
 obte prižet, in sram pokrijem z roko.

* * *

Žrebička iskra teče po sipinah
 ob morju valujočem skozi sen
 s senco, za sabo, kratkega spomina
 skoz kader in v daljavi hoče ven –

saj naj ji bo, veke razprem počasi,
 da vase izbledi, in vidim spet
 pred sabo sendvič, ravnokar načet,
 in slišim petelina doli v vasi...

pa že se zmislím čedne krčmarice,
 ki me, ne bom tajil, nemalo buri,
 široka v boke in debela v lice –

kjerkoli je ob tej dremavi uri,
 naj postoji za hip ob misli name,
 toliko da objamem jo čez rame.

* * *

Rdeči lasje, oči svetlo zelene,
polt malone prosojna... Ta, ki ni je!
Ni je: zamišljene samotne žene,
ne risbe ni in ne fotografije,

spomina ni, še želje ne po njej
in ne strahu, da bo zdaj zdaj vstopila
z nasmehom jasnim, neizrečno mila,
in da znenada nič ne bo kot prej;

kar je, to je samo odsotnost njena,
odsotnost je podobe in imena,
odsotnost je stopinj v preproge volni,

dotika rok na vazi, cvetja polni:
ni je, ni je – zato še bolj, ne manj,
jo malikujem slednji božji dan.

* * *

Dež gre čez strehe istrskega mesta
kot prsti po robih igrače mile,
pa sonce sije in otroka jesta
– a ulice so že se posušile –

debele grozdne jagode, muškat,
in se spominjata (pravim, otroka;
a ni spomin varljiv, dokler je mlad?):
starša objeta, zvezdna noč široka,

v neznano dalj domov je ladja plula
– še sliši se, v globini, hrumne stroje
in godbo iz salona, črnec poje –,

in ne spregovorita mulc ne mula,
na potovanje čudežno zdaj spet
vrnjena, v mislih, sèmkaj hrepenet.

* * *

Skoz drevored dva stopata objeta
– kot pod trebuhom mamutske stonoge –,
kresnica jima sveti, spredaj leta,
prepletla sta nestrpne prste uboge;

začarana od nepoznane sloge,
od sile sle neslutene prevzeta,
nemo hvaleč nebeškega očeta,
namenjena skoz tihe nočne loge,

kjer so pogrnjene travnate rjuhe,
s hladeče rose vonji prepojene,
tolmune bredeta tišine gluhe,

še s kamnom pesmi slavčje ne skaljene,
drug drugega se vdilj spominjajoč,
nesena skoz brezbrežno gorko noč.

* * *

Odjužen čas: kapalo je od streh,
za ženskami so lahki frfotali
nič več zadržnjeni krog vrata šali
in šolarje razganjal je drug smeh,

ko so se usuli iz velike hiše;
brez nehanja so ptiči ščebetali
in note so, zaklenjene v predalih,
skrivoma zlezle eno črto višje;

jaz, ki so neusmiljeni demoni
bili trdo jesen in hudo zimo
me gnali, kot ni prav, da se ga goni,

če o človeškem bitju govorimo,
pa sem, medleč za finkinimi vonji,
namenjen v krčmo – šel, zamišljen, mimo.

* * *

Ven sem napeljal luč in pri teranu
bral v pozno uro sred plešočin večč
zaštrikano sentimentalno reč,
ki se petč nekje ob oceanu –

kako po vseh letih krivic in ječ
naposled jo zagleda – z valobrana
se baš je prihitela v morje vreč
ampak se jòk; zdaj konec je romana,

a vendar vdilj še veter od sipin
zanaša mivko v hiške siromakov,
da tudi meni hrska med zobmi

– neodplaknjena, premalo sem natakak –,
in hrum valov tu v bližnjih gmajn daljavah
me nezmagljivo, zlagoma, uspava.